

شهید امید یار احمدی

از اعضای نیروی هوایی ارتش که
 در نهم اسفندماه ۱۴۰۴ در حمله
 تروریستی آمریکایی-صهیونی به
 پدافند هوایی دزفول به شهادت رسید.

ساعت شنی ذخایر نفت آمریکا

سرمقاله

ناچار کرده صادرات را موقتاً محدود کند. آمریکا هم
 برای پر کردن این شکاف، با یک مجوز موقت تحریمی،
 واردات گازوئیل روسیه را تا ماه آینده آزاد کرده است.
 یعنی همان کشوری که سال ها دیگران را از خرید نفت
 روسیه برحذر می داشت، خودش به التماس سوخت
 روسیه روی آورده است.

آنچه این معادله را برای ایران به برگ برنده تبدیل
 می کند، ناکارآمدی نسبی هزینه های جهانی و مدیریت
 انرژی جهان توسط جمهوری اسلامی ایران است.
 بازسازی ذخایر از دست رفته جهانی دو سال زمان
 می برد، زیرساخت های پالایشگاهی آسیب دیده شش
 تا هشت ماه تا ترمیم فاصله دارند و قیمت گازوئیل
 در آمریکا به موضوع داغ انتخابات میان دوره ای و
 سقوط محبوبیت رئیس جمهور آمریکا تبدیل شده
 است. هزینه ای که واشنگتن متحمل می شود، فوری
 و ملموس است. در چنین وضعیتی، سپر نفتی آمریکا
 دیگر ابزار مطمئنی برای مهار بحران نیست. این همان
 بازدارندگی است که جمهوری اسلامی ایران خواست و
 اراده خود را بر بازار نفت جهان، به شکل محاسبه گرانه،
 دیکته می کند.

تأمین نیاز خود به سوخت این کشور متوسل شود، با
 تناقضی راهبردی روبه رو خواهد شد.
 مکانیزمی که تحلیل گران آن را «تعطیلی ناشی از
 بیمه» می نامند، عملاً جریان کشتیرانی را مختل کرده
 است. شرکت های بیمه حاضر به پوشش ریسک عبور
 از این آبراه نیستند و بدون بیمه، نفتکش ها راهی این
 مسیر نمی شوند. علاوه بر این که هزینه اصلی این
 اختلال روی دوش آمریکا است، بازار جهانی هم زیر
 فشار رفته است.

بخشی از این فشار به شکل بحران گازوئیل خود را نشان
 می دهد. بر اساس داده های آژانس بین المللی انرژی،
 اختلال در صادرات گازوئیل از خلیج فارس و روسیه
 باعث شده عرضه جهانی این سوخت روزانه حدود ۱.۶
 میلیون بشکه کاهش یابد. قیمت گازوئیل در آمریکا
 به مراتب بیش از نفت خام بالا رفته؛ جهشی نزدیک به
 ۹۴ درصد، در مقابل ۴۵ درصد برای نفت برنت. ریشه
 این شکاف فقط کمبود نفت خام نیست. ظرفیت
 پالایشگاهی جهان هم زیر ضربه رفته است. حمله های
 پهنپادی به پالایشگاه های روسیه تولید گازوئیل این
 کشور را حدود ۳۰ درصد کاهش داده و حتی مسکورا

گذشته نیست. اما ماجرا فقط به آمریکا محدود
 نمی شود. تصویری بزرگ تر در حال شکل گیری است
 که مدیرعامل آرامکو، امین ناصر، آن را بی پرده تصویر
 کرده است. به گفته او، از حدود ۱۰ میلیارد بشکه ذخیره
 تجاری جهانی در آغاز جنگ، بیش از یک میلیارد بشکه
 برداشت شده و تنها ۱۰ درصد یا کمتر از آن در دسترس
 است و به همین دلیل است که برای تأمین و عرضه
 ۱۰۰ میلیون بشکه دیگر، چالش وجود دارد. با این نکته
 حیاتی که بخش عمده همین موجودی هم در عمل
 قابل عرضه نیست. امین ناصر این وضعیت را «نازک
 و ترسناک» توصیف کرده و هشدار داده که حتی پس
 از باز شدن کامل تنگه هرمز، بازسازی ذخایر جهانی
 می تواند تا دو سال طول بکشد. آنچه در ترازنامه های
 شرکت ها به عنوان ذخیره ثبت شده، در عمل فاصله
 زیادی با نفت قابل تحویل و پالایش دارد.

اینجاست که معادله هزینه وارد مرحله تازه ای می شود.
 کنایه محسن رضایی، دبیر شورای عالی امنیت ملی،
 درباره روی آوردن آمریکا به روسیه برای تأمین گازوئیل،
 از همین زاویه قابل فهم است. اگر کشوری که سال ها
 بر محدود کردن درآمد انرژی روسیه تأکید داشته، برای

سال ۱۹۷۳ بود که کشورهای عربی شیر نفت
 را بر غرب بستند و آمریکایی ها پشت پمپ بنزین ها
 ماندند. از همان روزها واشنگتن تصمیمی گرفت که
 ده ها ستون امنیت انرژی اش بماند: ذخیره ای از نفت
 خام در غارهای نمکی زیرزمینی تگزاس و لوئیزیانا برای
 روز مبادا. آن ذخیره که «سپر نفتی» خوانده شد، حالا
 خودش به یکی از بزرگ ترین نگرانی های کاخ سفید
 تبدیل شده است.

آمار رسمی وزارت انرژی آمریکا می گوید ذخایر
 استراتژیک این کشور تا آخر دهه اول مهر به حدود ۲۸۴
 میلیون بشکه رسیده است؛ یعنی پایین ترین سطح از
 ۱۹۸۲، زمانی که این مخازن تازه داشتند پری می شدند. در
 ابتدای جنگ جاری، آمریکا متعهد شد به عنوان بخشی
 از توافق با آژانس بین المللی انرژی، ۱۷۲ میلیون بشکه
 از این ذخایر را آزاد کند. بیش از ۱۳۳ میلیون بشکه
 از آن مصرف شده و اگر آخرین محموله ۴۰ میلیون
 بشکه ای هم عرضه شود، ذخایر به حدود ۲۴۵ میلیون
 بشکه می رسد. این عدد یعنی پایین تر از آستانه ای که
 کنگره سال ها آن را «کف عملیاتی» می دانست. شاید
 سپر هنوز کار کند، اما دیگر آن سپر پولادین دهه های

#اعتراف شبکه سی ان بی سی

دروغ بزرگ ترامپ درباره تنگه هرمز

دونالد ترامپ به صورت روزانه در حال القای این گزاره
 جعلی است که تنگه هرمز باز شده و جریان صدور نفت به پیش
 از شروع جنگ برگشته است. این تلاش ترامپ با هدف کنترل
 بازار انرژی است، اما دیگر کسی وعده ها و دروغ های ترامپ را
 باور نمی کند.

در همین ارتباط، شبکه سی ان بی سی گزارش داده است که
 حملات به نفتکش ها در تنگه هرمز به بالاترین سطح خود
 از زمان آغاز جنگ در اواخر فوریه رسیده است. بر اساس این
 گزارش، در هفته منتهی به چهارم اکتبر، یازده نفتکش هنگام
 عبور از این آبراه هدف حمله قرار گرفتند؛ آماری که بالاترین
 تعداد حملات هفتگی به کشتی های تجاری از آغاز درگیری ها
 محسوب می شود. این شبکه همچنین از تکرار آتش سوزی در
 نفتکش های عبوری از تنگه هرمز خبر داده است.

افزایش خطر عبور از تنگه هرمز می تواند هزینه بیمه و
 حمل و نقل دریایی را بالا ببرد، عرضه نفت را با اختلال مواجه
 کند و فشار صعودی بر قیمت ها وارد سازد.

ترامپ با شکست در جریان حملات نظامی به ایران، به دنبال
 آن است تا مدیریت ایران بر تنگه هرمز را به چالش بکشد و
 در این مسیر، با همراهی شبکه رسانه ای غربی در حال فعالیت
 است. اما واقعیت میدان و همچنین قیمت انرژی، کذب بودن
 ادعاهای ترامپ را اثبات می کند. در حقیقت، ایران اعلام کرده
 تازمانی که ۷ شرط پیشنهادهی اش محقق نشود، تنگه هرمز باز
 نخواهد شد.

قاب

تجمع اعتراضی مقابل سفارت فرانسه در تهران در محکومیت سرکوب دانش آموزان

تجمع اعتراضی در محکومیت برخورد خشونت آمیز پلیس فرانسه با
 تظاهرات مسالمت آمیز دانش آموزان در این کشور با حضور اقشار مختلف مردم،
 به ویژه جوانان و دانش آموزان، مقابل سفارت فرانسه در تهران برگزار شد.

تحلیل

تحریم دیوان کیفری بین المللی برای نجات نتانیاهو

دولت دونالد ترامپ تنها چند ساعت پس از انتشار خبر
 برنده شدن یکی از قضات مؤسس دیوان کیفری بین المللی در
 جایزه صلح نوبل، تحریم هایی را علیه این نهاد اعمال کرد؛ اقدامی
 که تازه ترین حلقه از زنجیره فشارهای واشنگتن علیه دادگاهی
 است که حکم بازداشت بنیامین نتانیاهو را صادر کرده است.
 مارکو روبریو، وزیر خارجه آمریکا، ضمن اعلام این تحریم ها تأکید
 کرد که ترامپ اجازه نخواهد داد دیوان، متحد نزدیک او را تحت
 پیگرد قرار دهد. روبریو حتی پارافراتر گذاشت و تهدید کرد که در
 صورت ادامه اقدامات این دادگاه، واشنگتن برای پایان دادن به
 فعالیت آن اقدام خواهد کرد.

این تحریم ها می تواند دسترسی دیوان به تراکنش های دلاری و
 بخش هایی از نظام مالی بین المللی را مختل کند، چرا که بانک ها
 برای مصون ماندن از مجازات های آمریکا، معمولاً از همکاری با
 نهادهای تحریم شده فاصله می گیرند.

دیوان کیفری بین المللی از سال ۲۰۰۲ مسئول رسیدگی به جنایات
 جنگی، جنایات علیه بشریت و نسل کشی بوده و حکم بازداشت
 نتانیاهو و یوآف گالانت، وزیر جنگ سابق رژیم صهیونیستی، را
 در ارتباط با جنایات جنگی و نسل کشی در غزه صادر کرده است.
 اکنون واشنگتن به جای پاسخ گویی بابت جرم مشارکت در
 نسل کشی مردم مظلوم فلسطین، به دنبال مجازات نهادهی
 است که حداقل در ظاهر امر، جرأت محکوم کردن قاتل بیش از
 ۷۰ هزار نفر از مردم فلسطین را داشته است.